

Виходить у Львові
щодня (крім неділь і
ср. кат. свят) о 5-ій
годині по поштом.

РЕДАКЦІЯ
і Адміністрація: ули-
ця Чарнецького ч. 10.

ПИСЬМА приймають
ся лиш франковані.

РУКОПИСИ
звертають ся лиш як
окреме жаданє і за вло-
женєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦІЇ
незапечатаї вільні від
оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в бюрі дзєвників
пасаж Гавсманн ч. 9 і
в ц. к. Староствах на
провінції:

на цілий рік К 4-80
на пів року К 2-40
на чверть року К 1-20
місячно . . . К—40
Поодинокє число 2 с.

З почтовою пере-
силкою:

на цілий рік К 10-80
на пів року К 5-40
на чверть р. К 2-70
місячно . . . К —90
Поодинокє число 6 с.

Вісті політичні.

Перед війною на Балкані.

Положенє на Балкані стає з години на годину грізнійше. Так як нині є, війна здаєть ся не дасть ся оминуті і вибухне, коли лиш мобілізація войск всіх балканських держав буде помінчена. Європейські кабінети, о скілько можна здогадувати ся з голосів праси, будуть старати ся лише о те, аби війна не розширилась поза межі Балкану, бо мирова інтервенція держав буде лиш пустою демонстрацією. Малі балканські держави вже задалеко пішли у воєнній настрою, аби могли здержати ся від війни. Впрочім найближші дні прояснять не лише стан річий на Балкані, але вкажуть також в правдивім світлі поведєне Росії в цілій справі, бо Росія держить в своїх руках провід теперішнього руху на Балкані. Імовірно нині великі держави виступлять спільно з посередництвом, але ледве аби то на що придало ся.

Віденська біржа вже передвчєра знала, що Болгарія мобілізує ся. Взагалі у Відні суть всі сєго переконаня, що болгарска мобілізація є властвє лише маневром. В австрійськїм генеральнім штабі знали вже від 10 днів, що болгарска армія є зовсім змобілізована.

Оголошенє її свідчить, що Болгарія ужила сеї вісти як способу до викликания натиску на великі держави, щоб они приневодили Царгород до переведєня реформ. В поважних віденських політичних кругах не вірають в вибух війни, тому, що всі великі держави, а передовсім Австро-Угорщина, не дозволили би ані Сербії, ані Болгарії на областний прирієт. В поважних кругах взяли дуже за вє дзєвникови „N. fr. Presse“, що она видала оногди надзвичайний додаток, в яким донєсла про мобілізацію в Сербії і Болгарії як дуже грізний випадок. Припускають, що се є біржевий маневр, який має на цілі викликати несупокій. Інші віденські дзєвники заховали ся супротив сеї вісти зовсім рівнодушно, прямиюючи ся до заяв гр. Берхтольда. Австро-Угорщина буде безпосередно або посередно інтервенювати при помочи Румунії, не дозволить на вибух війни на Балкані і змусить малі балканські держави до задержаня мира.

Італійські часописи займають ся також положєням на балканських півострові. „Ророло Романо“ пише: Положенє не слід уважати безнадійним, бо, як гр. Берхтольд сказав, мобілізація не є ще початком війни. Небезпечність мієть ся в тім, що коли Европа буде хитати ся та не схоже цілою силою інтервенювати „цілий ліє повен зісохлого листя стане в страшнім огні“. Часопись висловлює надію, що великодержавам удасть ся удержанє мира,

бо в протї ним случаю цілу Европу мусіла би обняти грізна полумінь.

Бюро Райтера доносить під датою д. 30. вересня: В Лондоні дипломатичні круги займають ся передовсім станом річий на Балкані. О скілько звієтно, хоч положєнє треба уважати поважним, однак є ще надія на удержанє мира, головно з огляду на теперішню пору року, як також на те, що великі держави постаряють ся поручити балканським державам поміркованість. Хоч Сазонов доперва пізнім вечєром прибув до Лондону, працював передвчєра цілий дєнь без перестанку. Значну частину дня присвятив конференціям з амбасадорами італійським, турецьким і з сербським послом. В середу Сазонов іде до Парижа, де позістане мабуть до суботи. Відтам удасть ся до Берлина.

З Білграду доносять, що там в мієті знов запанувало успокоєнє. Ухвали мобілізації відбувають ся в ціковитім порядку та спокою. Покликані зголошують ся до служби. Торговельний рух перестав цілком. Як зачувати, наступить проклямація motu proprio. Для часописних депеш за границю заведєно цензуру. На улицах молодіж робить маніфєстації за війною протів Туреччини. Перед королівською палатою, російським, англійським і болгарським посольством відбули ся маніфєстації, тає само овація перед міністерством війни. Як зачувати, міністер війни Путнік зієстав іменованій

Лі-Гун-Вай.

(З французького — П. Віне де Октон).

Вечірній сумєрк погас, голоси горлиць в манігровах замовкли. Червоний, повний місяць зійшов на далєкїм овиді джунглі, а запізнєні малпї вили в тамариндових лієсах. Серед рижєвих пидь, що лежали непорушно в темніючїм світлі деннім, ворухив ся віддих диких звїрів, гушавина бамбусєв филовала під подувом вічного вітру.

В яснім сумєрку азійської ночі здіймала ся як вічний дух вартівня Тай-Кун на березі непорушної ріки. То було на тих висунєних становищах в Тонкіні, де „чорні хоругви“ бороли ся з нами о кожду пядь землі. Лише що вчєра напали они на сусідну вартівню Ман-Пін і вирізали залогу.

Тої ночі стояв на варті перед воротами малої крієсткї стрілець Лі-Гун-Вай. Він наслухував, вдивлюючись непорушно і уважно в джунглі в сторону Арройп; однак вода хлопотіла тихо і лиш цвїркіт комах доносив ся з корчів.

Вскорі заблисели в віддалєню, в напрямі кладовища, де спали предки, блимаючі вандруючі світла, і вітер доносив до него відгомін протяжних горлявих голосєв одностайних молитов. То був послідній дєнь „таєту“, свєято

померших, яким починає ся хїньський рік, і нарід в Тай-Кун — конфуциани і будисти — зібрало ся ще раз на гробах своїх предків, аби принєсти послідні жертви.

Тяжкий сум взяв Лі-Гун-Вай. Коли вєсна на кладовищи отеїрала звисаючі цвїти „чуки“ — рослини присвяченої помершим — він все кождого року, де би не був, вєсь покидав, збирав свої макєти і спішив до дому, аби на гробах предків, шєсля будистичного обряду, сдалити амулєти і принєсти в жертві кохінхїньські кури.

А тепєр, коли воєцкє житє привело его случайно до рідного села, було для него перший раз неможливо виповнити обовязки супротив померших батьків. Від часу рієні в Ман-Пін заведєно в Тай-Куні дуже строгу службу і постійне поготівлє. З крієсткї не вільєо було рушати ся під карою смерти.

Аби приглушити свій жааль, старав ся загїпнотизуватись, вдивлюючи ся уперто в яркі огники свїтлячих хрущиків в пітьмі гушавини, і вскорі почув, як его сонні повіки опускали ся. В тім прийшла ему до голови згадка, від котрої аж стрєє ся: пригадав собі товариша Лю-Мана, що перед кількома днями заспав на варті і погіб, роздертий тигрисами.

Ему нараз видало ся, що бачить пиятєвєтї хребти між корчами бавовни і блискучі очи хижих звїрів в пітьмі рижєвих шль.

Підніє рушницю до пояса і пустив на землю. Удар кольби залунав в тишині і відогнав привид. Росє змочила его тонку бязу і він почав ходити сюди і туди.

Але вскорі налякала его власна тїнь, що унала на землю, довга і страшна. Ему здавало ся, немов би за ним ходили душі его діда Лі-Гун-Чіна і витця Лі-Гун-Мона та беззвучним голосом викидали ему его злочин.

Одна казала:

— Ваю, під нагробним каменєм студєно, коли памьтє живучих не огріє его.

Друга додавала:

— Ваю, бурян обріє цілу мою могилу і гравітового каменя не видко.

Він відвернув голову і поглянув на місяць, що немов велєжєвська ліхтарня пагоди висєв над цілим свїтом.

*

Години здавало ся не мали кінця, лиш незамітний хід місяця понад пустою білою рівниною і більшаючий страх, що чим раз більше обгортає его, вказували на то, що они минають.

Перед его утомлєнними очима почали перєсувати ся пальми на березі як похоронний похід его предків аж до найдалєших родів, і з плюєкотом филь Аррой міншали ся чим раз грізнійші їх наріканя. Они всі проклинали его за невдячність, а з їх голосєв звучало огірченє забутих мерців.

шефом генерального штабу а пенсіонований генерал Атанасков міністром війни. Плановане е реактивоване багатьох пенсіонованих офіцерів, помиловане осіб, засуджених за політичні та військові переступства.

Як доносять білгородські телеграми, Сербія зарядила мобілізацію, щоби запобігти всяким можливостям зі сторони Туреччини. Іменно Туреччина нагромадила свої війська в околиці Адриянополя, в віляті Косово і над сербською границею, через що загрожує сербській області. Ворожі заходи Туреччини з огляду на Сербію слідні з того, що Туреччина відкликала уділений їй дозвіл на перевіз воєнного матеріалу для Сербії, мимо сего, що Сербія не дала до того ніякої причини.

Не без значіння буде скликане сербської скупщини на день 4 жовтня с. в на п'ятницю. Після сербської конституції, сам король не має права виповідати війни — се належить до скупщини. Говорять, що коли б Туреччина не запевняла до 4 с. м. реформи для турецьких християн, тоді скупщина була би готова ухвалити виповіджене Туреччині війни.

Н О В И Н К И.

Львів, 4 жовтня 1912.

— Іменована. Віденська урядова газета Wie-

ner Ztg. оголосила іменоване гр. Мера ну президентом Буковини.

— 3 Краєвої Ради шкільної. Пан Міністер віроісповідань і просвіти іменував Богдана Лепкого професора III гімназії в Кракові, членом іспитової комісії для учителів шкіл віділових в Кракові. Краєва Рада шкільна затвердила в зв'язку учительським і надала титул професорів слідующим дійстним учителям в школах середних: Юл. Кидринському в реальній школі в Раві рускій, Вол. Конечному в реальній школі в Ярославі і Стеф. Юньському в школі реальній в Тернополі.

— Вписи на 6-місячний фаховий курс при торговельній школі Тов. „Просвіта“ відбувають ся від дня 2 жовтня с. р. щоденно від години 10—12 в полудне в канцелярії школи ул. Земалковського ч. 2 (ріг ул. Міцкевича і площі сьв. Юра). Вписове 4 К, оплата місячна за науку всіх предметів 12 К. Виклади зачинають ся 20 жовтня с. р. і відбувати-муть ся в пополудневих годинах.

Викладають ся отсі предмети:

- 1) Рахунки кушечкі 4 год. тижнево.
- 2) Бухгалтерія поодинокі і подвійна 4 год. тижнево.
- 3) Діловодство в стоваришенях заробкового господ. 3 год. тиж.
- 4) Писанє на машині 2 год. тижнево.

Два послідні предмети надобовязкові.

Учасники курсу одержують по укінченю свідощтво; крім того можуть в поодиноких купеческих предметів піддати ся державному іспитови в ц. к. торгов. Академії, котрого реченєць припадає безпосередно по закінченю курсу.

— Обманьства есконтера. Показує ся тепер що Верцвайг, о котрого обманьства і втечи ми вчера доносили, допустив ся ще й інших великих обманьств. Крім букачовецького Credit-Verein-у

і черновецького кредитового заведеня єсть ще пошкодований банк для торгівлі і промислу в Стрию. На шкоду того заведеня допустив ся Берцвайг обманьства до висоти 7000 К, а крім того понатягав на різні суми ще й приватні особи. Вість о тім псдав львівській поліції адвокат ві Стрия др. Генрих Гольдштерн заступник Бачку для торгівлі і промислу.

— Наші Владики на виставі в Коломиї. В понеділок дня 30-го вересня приїхали до Коломиї: Єго Ексц. Митрополит гр. Шептицький, Єго Ексц. Еп. Чехович, Преосьв. Еп. Хомишин і номінат американський о. Будка. З ними прибули також крилошани о. Войнаровський, Подолинський і інші. На двірці вийшли судротив Владик комітет виставовий, сьвященники коломийські і околичні з деканом о. Русином і коломийська інтелігенція.

На виставі повитав Владик президент вистави др. Зиновій Левицький слідууючою промовою:

„Ексцеленці, Ваші Преосьвященства! Маю честь в імені комітету виставового повитати тає Високих а нам дорогих гостей. Нині обходимо найкрасше сьвято на нашій виставі, бо витаємо своїх Князів Церкви, що дають безнастанно докази, як горячо лежить їм доля нашого народу на серцю. Не буду подрібно наводити всіх Ваших заслуг— досить згадати про так важні діла культурні, як музей національний, народна лічниця, бурси — інститут Василянськ у Львові і Перемишлі, дім дієцезальний для сиріт в Станиславові і інші. Хочу зазначити, що ми знаємо і цінимо Вашу хосенну роботу для Церкви і для народу, — хочу зазначити, що ми Вас високо шануємо.

„Високопреосьвященні Гості! Вашим при-

Відтак почали говорити Лі-Гун-Чін, єго дід, і Лі-Гун-Мон єго отець, що за життя були поважаними купцями над Червоною рікою, самі до него.

Аби тронуть єго серце, нагадували єму ціле єго життя, від дня, коли Фа-Ма-Йо, єго мати, дочка Фа-Ма-Наї, привела єго на сьвіт в тім самим селі Тай-Кун, котрого округлі стріхи відбивали ся в філях ріки.

— Ваю — говорили до него — пам'ятаєш на минулі дни твого дитинства, коли ми тебе брали з собою на наших вандрівках по вузких стежках через ріжєві поля і на ті дни, коли ми на наших човнах начовнених медом, воском, кавчугом і опіюмом їздили з тобою долі Арройом? Чи ти забув на наші подорожи до Сяюму, Ляюс, Камбоджи, Бавікоку, звідки привозили медь, цину, залізо? О, як ми стерегли твого сну, коли ти в ясну ніч, при сьвітлі зьвід і сьвіт моряків заспав на наших руках!

— Ваю, малий Ваю! Хтож то відерив перед твоєю душею науку і віру в Буду? Хто доглядав тебе при забавах, коли ти на хребті дикого буйвола уганяв по річчині? Хто научив тебе полювати на газелі, наставляти в ріці сіті, справляти і насолювати рибу? Ваю, малий Ваю! Тоді ми були багаті і щасливі, мали мурований дім в Тай-Куні, дванадцять моргів землі, найкрасші бавовняні поля...

І сумним, мов воєн леопарда, голосом оповідали, як війна вишпила їх торговлю, як все, що не попало в руки морських розбійців стало добычею мандаринів, як журба убила діда, за котрим і єго син пішов до гробу.

— Ти, Ваю, переносив твою нужду з достоїнством — закінчили оба — і пам'ять на предків жила все в твоїй душі.

Замовкли. Відтак почав Лі-Гун-Чін на ново:

— Коли ти був служачим французького офіцера, покинув службу зараз, скоро лиш розпочав ся „тає“.

А Лі-Гун-Мон говорив дальше:

— Пізнійше ходив я за тобою, коли ти, худий і малий гнув ся в порті під надмірним тягаром корабельних скринь. Але як прийшов день померших, то перервав свою роботу в порті Сайгона і пішов до могил батьків.

Якийсь предок додав:

— Я був з тобою, коли ти наймив ся за моряка на одній сямській джунці, але як прийшло наше сьвято, покинув ти моряків і поспішив сюди, аби тіло і душу відсьвятити в ку-

пели споминів.

Лі-Гун-Вай тремтів. Рушниця висунула ся з задеревілих від страху рук і знов ударила глухо о землю. Кинув тривожний погляд на дрімлючу кріпость; в єго віруючій будиетній совісті вела ся послідня борба. Побачив тінь, що грізно здіймала ся на валах — то був стовп, де недавно стрілець Фу-Тіен поцілений дванадцятьма кулями, погіб. Підофіцер прихопив єго в поблизькій коримі.

Від кладовища доніс ся до него в тій хвили ще виразнійше спів бонаїв, плач жєвців і слова жертвуючих. Ніч ставала чим раз яснійша; листє палєм і галузки тамаринд шумили порушані вітром від моря.

Зробило ся дуже тихо і нараз всі предки крикнули нараз:

— Трусе, невдячний, грішяку! Чому ти зпроневірів ся нам, коли від шістьох місяців вступив в службу білих людей? Нехай-же твої діти забудуть на тебе, як будеш в сирій землі лежати.

Тепер вже довше не вагував ся. До кінця варті лишалося єму ще дві годни, досить часу, аби довершити жертви і вернути. Закрав ся на подвірє кріпости, там де були кухні, отворив комірку, взяв дві курки, вирвав ананас з офіцерського огорода і зник в ріжєвім полі.

*

Зганяв ся, коли прийшов на кладовище і хоч місяць розливав свої блє сьвітло на єго умерлах, він в своїм поспіху споткав ся на гробі, де лежали небіжчики з простого народа, ударив ся о кількановерхові пагоди, під котрими спочивають бонзи і блулав поміж гробівцями мандаринів. Припівнявши ся Конфуціям, що падила кадила на срібних трибїжках, задержували ся і оглядали ся за ним.

Вкінці дійшов до гробівця, під котрим спочивали єго предки. Всїлякий бурян ріс тут довкола.

Він повіривав єго, укляк і почав говорити тонким, мягким голосом:

— „Я, Лі-Гун-Вай, негідний син благородного роду витаю в покорі моїх найдальших предків, котрих душі уносять ся розсіяні по землі, по лісах, по ясах філях Аррою.

„Витаю і почитаю також моїх близших предків, що спочивають в Буді.

„І клячу в покорі перед Лі-Гун-Чіном, моїм дідом і перед Лі-Гун-Моном, моїм вітцем, моїми найблизшими родинами“.

Підніє голову, положив свою жертву на гріб і говорив знов:

„Нехай той овоч заспокоїть голод і спрагу, які вас мучать, коли вернете з вашої вандрівки по сьвітї душ до вічного місця спокою. Колись приносив я вам замість того скупого дару, тяжкі банани, повні кошї овочів мангових і мангров“.

Перестав, взяв обі кури, повідрізував їм голови і шов довкола гробу з простягненими руками, скроплюючи єго кровію. При тім говорив дальше лагідним, сумним голосом:

„Колісь жертвував я вам, як прийшов „тає“ замість тих двох марних птиць дика дві кохіяньські кури і рибу в Червої ріки і як червона кров жертв дмила ся, палив я штучні огні і амулєти.

„Простіть мені всі, що я тепер такий бідний і не відказуйте мені вашої прихильности“.

Коли підняв ся, не було вже місяця на небі, а пам'ятники, пагоди, стовп і піраміди ясніли в блідім сьвітлі ранної зорі. Побіг, щоби перед кінцем варті бути на своїм становищі; але на зводженім мості заступив єму дорогу підофіцер з двома воєками і наложили єму на руки кайдани.

Коли ще того самого дня станув перед воєним судом, відповідав на всі ставлені собі питання лиш одно:

— Я, Лі-Гун-Вай, негідний син благородного роду, витаю в покорі моїх найдальших предків, котрих душі лігають розсіяні по землі, по лісах, по ясах філях Аррою!

Єго жовте лице навіть не дрогнуло, коли опинив ся перед відділом, що мав довершити ексекуція, лиш уста поволі бурмотіли:

— Витаю і почитаю моїх близших предків, що спочивають в Буді!

— Пали! — закомандував офіцер.

Гук вистрїлів потряс воздухом. Скулений, подірваний кулями, повалив ся Вай на землю. Але в розтороченій щоді ворухив ся ще закровавлений язик:

— Витаю Лі-Гун-Чіна, мого діда, і Лі-Гун-Мона, мого вітця, найблизших моїх родичів!...

І ще раз витягнули ся судорожно руки, немов би приносили жертву над гробом.

бутем до Коломиї на виставу домашнього промислу даєте новий доказ, що Вам кожний народний почин культурної праці лежить на серці. Ведіть нас даліше тою дорогою і живіть нам во многі літа“.

Комітет опроваджував Високодостойних гостей по поодиноких відділах, де з великим заінтересованям приглядалися красним предметам і не щадили слів похвали цілій виставі. Особенно подобалися: відділ полтавський, різби, килими, гончарство. Владика замовили доволі предметів виставових, а особенну увагу звертав Єго Ексц. Митрополит на антики з цілима набути їх для Національного Музею у Львові.

По огляненню вистави зроблено знімки фотографічні. На переді засіли всі Владики, даліше виставовий комітет і гості. Буде се красна пам'ятка з вистави. Опісля всі відправилися на дворець Владик, котрі розпрацювавшись, відіхали вже о год. 2-40 експресовим поїздом домів.

Вистава продовжена до 6 жовтня включно. В останніх днях знижка ціни вступу для всіх на 60 сестивів, а заравом випродажа виставових предметів.

— Із Сокаля доносять: З загальним жалем працювала тутешня руска громада дня 22 вересня свого дотеперішнього пароха о. мітрата др. Василя Левицького, іменованого крилошанином черемискої капітули. Того дня відвели парохіяни свого улюбленого пароха в торжественний похід з церкви до парохіяльного дому, де іменем сокальського міщанства промовив до о. пароха міщанин п. Антін Караван, іменем українських товариств проф. Едвін а іменем сокальської інтелігенції п. надрадник Ліпінський. День перед тим рада громадська міста Сокаля ухвалила на засіданню назвати одну улицю в місті іменем о. мітрата Левицького і на спомин хосенно суспільної праці жертвувати від міста дорогіцінний крилошанський перстень. Замість прилюдного пращання, від якого о. мітрат Левицький випросився, жертвувала суспільність міста Сокаля без огляду на народність і віроісповідана артистично виконану книгу адресову.

Щоби врозумити заслуги о. мітрата Левицького, треба знати, що він в протягу свого дев'ятилітнього побуту побудував у власнім заряді в Сокалі без конкуренції величаву і в краю найбільше простору церкву, а другу в дочернім селі Шоториці. Рівночасно, коли займався тими двома будовами, довів ще до ладу будову української бурей на 70 питомців, виставив нову вікарівку і міщанське казино, побудовав захоронку і інститут дівочий, а при тім всім був через весь час свого побуту председателем всіх з'організованих руских товариств як: Просвіти, Бесіди, Бурей і прочих. Не менше заслугу положив о. мітрат Левицький около закладу „Народного Дому“ і заснования української читальні в Шоториці.

— Убийство і самоубийство німецького консуля у Львові. Вчора около 11 год. перед полуднем німецький консуль у Львові бар. Ідо фон Реден пострілив на смерть свою наречену Єлисавету Тіршке а відтак і сам застрілився. Трагічна тота подія сталася в приватнім мешканю консуля при ул. 29 Листопада ч. 71. Єсть то вілля з верандою виходячою до города, а на веранду виходить вікно від спальні, де сталася тота подія. Здав ся, що обов наречені уложили в згоді плян сеї смерги.

Бар. Реден лежав вже від двох неділів недужий на запалене сліпої вишкы. О згаданій порі післав він сына своєї господині до консуляту з тим, щоби закликав до него секретаря консуляту Якова Ганса. Крім господині не було тоді нікого дома. Около 11 год. роздалися в спальні вистріли а коли за хвилю опісля прийшов Ганс, застав всі двері позамикані а коли відтак вліз крізь вікно до спальні, представив ся ему страшний вид. На землі лежала ще жива але вже зовсім неуритомна Єлисавета Тіршке в повнім убраню і з золотим ландушком на шиї а на постелі лежав неживий консуль Реден.

Завізавано зарав поготівлю ратункову, котра відвезла Едвіну Тіршке до шпиталю, де она зарав і померла. Здогадують ся, що Реден постаравшись о то, щоби не було нікого дома, казав своїм любці позамикати всі двері а від-

так, коли она, здавсь, сіла на фотель коло ліжка, приложив їй револьвер до голови і пострілив на смерть, по чім сам собі життя відобрав.

Бл. п. Ідо Реден мав 47 літ і був родом з Ганновера; від чотирох літ був консулем у Львові а тепер мав бути перенесений на посла до Абесинії. Єлисавета Тіршке, особа дуже хороша, літ около 24, була донькою урядника в Шарльотенбурзі і перед кількома неділями приїхала до Львова. Здавсь, що до того трагічного кроку спонукала погибших неможність побрати ся, котру ще збільшало перенесене аж до Африки і хороба Редена. Вияснена сеї події знаходиться без сумніву в листі, полишеном Реденом до батька.

Телеграми.

Відень 3 жовтня. Грецький король Юрій приймив нині амбасадорів французького, італійського і російського на спільній аудієнці.

Париж 3 жовтня. Поанкаре вчора о 10 г. вечером відбув півторагодинну конференцію з Сазоновом на темат положеня на Балкані і заряджень в цілі удержаня мира. Нині відбуде ся дальша конференція.

Відень 3 жовтня. Войскова комісія австрійської делегації приняла бюджет войсковий. В нарадах угорської делегації настане перерва аж до 8 с. м.

Париж 3 жовтня. Після вістий дневників Туреччина розпочала з державами переговори в справі скликаня межинародної конференції.

Софія 3 жовтня. Вість агентії Гаваса о заходах болгарского посла в Парижі о позичку, вимагає справленя: не розходило ся о 20 мільонів, але о 180 мільонів.

Петербург 3 жовтня. З причини спаду курсів на біржі, урядовий орган міністра фінансів вказує на то, що переполюх не має причини, а викликала его лиш агітація спекулянтів і мала відпорність публіки.

Нью-Йорк 3 жовтня. Коло Монольове в Мехіку повстанці відбули битву з правительственным войском. Згинуло 200 людей.

Надіслане.

Colosseum Германія

Від 1 жовтня 1912 р.

Сензация Лондона! Kahlil Ru Company балет „Жертва“. — Bob O'Conner, найзнаменитші ексцентрики парискі. — Солодкі гризетки, оперетка Райнгардта. — Redam Brothers, ідеальні пози плястичні. — Бюст Юлія Цезара, новина. — Gilton, дресура голубів. — Bros Browning, комічні циклісти. — Street & Gus, американські новини.

ВІТОГРАФ і т. д. і т. д.

В неділі і свята 2 представлення о годині 4 і 8 вечер.

Білету можна вчаснійше набути в Бюрі дневників ПЛЬОНА, ул. Кароля Людвика 5.

— Домашня кухня. (Як варити і печи?) Зладмила Леонтина Лучаківська. Львів 1910. Накладом Микола Зячківського. З друкарні Івана Айгельбергера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Курс львівський.

Дня 2 жовтня 1912.		Платять	Жадають
I. Акції за штуку.		К с	К с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	668.—	675.—	
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	405.—	410.—	
Зелів. Львів-Чернів.-Яси	525.—	530.—	
Акції фабр. Липинського в Сяноку	450.—	460.—	
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	—	—	
Банку гіпотечного 4 1/2 прц.	96 70	96 40	
4 1/2 % листи заст. Банку краев.	96 70	97 40	
4 0/0 листи заст. Банку краев.	88 50	89 20	
Земельний Банк гіпотечний Львів	97 30	98 —	
Листи заст. Тов. кред. 4 прц.	95 —	—	
„ „ 4 0/0 льос в 41 1/2 літ.	90 50	—	
„ „ 4 0/0 льос в 56 літ.	89 80	86 50	
III. Обліги за 100 зр.			
Проінанційні галицькі	96 —	96 70	
Обліги ком. Банку кр. 5 % П. ем.	—	—	
„ „ 4 1/2 %	94 30	95 —	
Зелів. льокаль. „ 4 0/0 по 200 К.	85 —	85 70	
Позичка краєва 4 0/0 в 1893 р.	86 —	86 70	
„ „ 4 0/0 в 1908 р.	84 50	85 20	
„ м. Львова 4 0/0 по 200 К.	87 30	88 —	
IV. Льоси.			
Австрійські черв. хреста	52 50	58 50	
Угорські черв. хреста	32 25	38 25	
Архік. Рудольфа 20 К.	82 —	88 —	
Базиліка 10 К	31 —	35 —	
V. Монети.			
Дукат пісарський	11 39	11 44	
Рубель паперовий	2 54	2 55	
100 марок німецьких	117 87	117 07	

Приходять до Львова

на головний дворець:

3 Кракова 2²², 5⁴⁵, 7²⁵, 8⁵⁰, 10⁰⁵, 1^{10*}, 1³⁰ 2⁰⁰§, 5⁴⁰, 7²⁵†, 8²⁵, 9⁵⁰

* з Тарнова, § від 15/8 до 30/8, включно щодня, † з Мшани 15/8 до 30/8, включно щодня.

3 Підволочиск: 7²⁰, 11³⁰, 1⁵⁰§, 2¹⁵, 5³⁰ 10³⁰, 10⁴⁸†

† з Красного, § від 15/8 до 30/8, включно щодня.

3 Черновець: 12⁰⁵, 5¹⁵§, 5⁴⁵†, 7⁴⁰, 10²⁵*) 1⁵⁵, 5⁵², 6²⁶, 9³⁴

*) зі Станиславова, † з Коломиї, § з Ходорова кожного слідуемого дня по неділі і свята.

3і Стрия: 7²⁸, 11⁴⁰, 4²⁵, 6⁴⁵, 10¹⁹§, 11⁰⁰ § від 15/8 до 8/8, включно лише в неділі і рин.-кат. свята.

3 Самбора: 7⁵⁰, 9⁵⁵, 2¹⁰, 8³⁰

3і Сокаля: 7¹⁰, 1²⁵, 7⁵⁷

3 Яворова: 8¹², 4²⁰

3 Підгаєць: 11¹⁰, 10²⁰

3і Стоянова: 10⁰¹, 6³⁰

на дворець „Львів-Підзамче“:

3 Підволочиск: 7⁰¹, 11¹¹, 1^{36*}, 2⁰⁰, 5¹⁰, 10¹² 10³¹†

† з Красного, *) від 15/8 до 30/8, включно щодня.

3 Підгаєць: 7^{26*}, 10⁴⁹, 6^{29*}, 10⁰¹, 12⁰⁰§ *) з Винник, § з Винник лише в суботу і неділю.

3і Стоянова: 9⁴², 6¹¹

на дворець „Львів-Личаків“:

3 Підгаєць: 7^{08*}, 10³¹, 6^{11*}, 9⁴¹, 11⁴³§ *) з Винник, § з Винник в суботу і неділю.

За редакцією відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452.

Телефон 452.

Місто́ве бюро
" **Ц. К. ЗЕЛІЗНИЦЬ ДЕРЖАВ.**
у Львові पासан Гавсман ч. 9

В И Д А Е

Білети складані комбіновано - окрузкі до всіх і зі всіх значнійших місцевостей Європи важкі 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецьких залізницях, важкі 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх станцій в краю і за границею.

Асимґнати

на місця в спальних вагонах.

Продати можних розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцію висилають ся за поштовою післяплатою або за посередництвом дотичної залізничної станції.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеграфічна адреса: Stadtbüreau, Львів.